Atingere

I se parea ca mai vazuse odata sclipirea de ametist sau, poate, era numai o impresie, o simpla senzatie, o reflexie a lunii. Aerul se rarefiase. Sunetele tacerii veneau in suvoaie de note, ca o cascada a tonalitatilor joase, scapate din sforile unui stapin egoist. Jos, sub umerii dealului, rari, se zareau prelungindu-se sfiosi oamenii intorsi de la schimb. Fusese o lunga perioada in care nimic nu intinase linistea cimpiei. De sus, doar soarele clipise printre pleoapele norilor, pensula de lumina mingiind intinderea deja desenata. La rastimpuri, se ascundea in spatele bulboanelor de gaz liliachiu facind pamintul sa se infioare sub palele de vint.

De-acum nici lumina si nici intunericul nu se mai pretindeau proprietarii sondelor din cimpie. O muzica abia auzita se ridica spre cer dintre cutele dealurilor. Era un oras al sondelor; putinele case se rasfirau peste plapuma de iarba, iar intre adaposturi se zareau benzi de asfalt, subtiri, ce se ramificau ca niste radacini de arbore de la o usa la alta.

Se asezase in balcon pe un chez long si isi aprinsese o tigara. Puteai sa respiri in voie acum. La cariera de piatra, o macara isi facea treaba nepasatoare. O masina patina prin fata garii.

Venise de dimineata, cu trenul. Nu era vorba de un concediu, si Sanda, dupa ce il privise in felul acela, ii spusese ca doua zile nu era nici o problema daca stateau singuri. Poate chiar zimbise sau, celputin, o cuta i se incretise la coltul gurii, ascunzind privirii pentru o fractie de secunda punctul maroniu ca un pistrui concentrat. Li se intimpla destul de des. De-acum nu mai era ceva ciudat. Nu se certasera niciodata...

Intr-unul din brazii din apropiere se nascu un freamat. Citeva stele aparura pe cer. Ca niste diamante pierdute in pletele noptii. Pletele... Trase adinc din tigara si lasa fumul sa-i umple plaminii. Insa, uneori, pare sa existe o ordine a lucrurilor, un rost ascuns pe care esti fericit sa-l descoperi chiar cind ai mai multa nevoie de asta.

Sunetul telefonului, ca un greiere speriat de bocancul drumetului. Perdeaua se ridica si se lasa sub adierile de vint, ca o rochie de mireasa.

"Alo"? "Buna seara!", veni vocea soptita de la celalalt capat. Un fior ii strinse pielea capului intr-un cerc rece. "Ce faci"?

Oricit ar fi fost de visator si increzator in propriile ginduri, stiu ca n-avea de unde sa cunoasca pe cineva cu o astfel de voce. Se aseza in fotoliul de linga masuta de telefon si cauta dupa pachetul de tigari. Nu era o conversatie de scurta durata si nici un telefon gresit...

"Pe cine cautati?"..., raspunse politicos. Nu se putea dezvata. Ca un vint caldut, raspunsul veni mingiindu-i auzul: "Pe tine..." si cercul se strinse mai tare. "Imi pare bine ca te-am gasit", se strecura soapta din nou printre pietrele reci de la malul constiintei.

Palmele se frecara de receptorul aparatului si un ghem de gheata se mari undeva in stomac.

"Cine esti?". Un fosnet usor insoti sunetul de saxofon ce parca pornea din toate colturile camerei. Strafunduri de ecou, oftaturi si o urma de fluier reusi sa descopere in spatele sax-ului. Si, ca o sfidare a oricarei ratiuni, un miros de magnolii paru sa se suprapuna cu muzica. "Stii foarte bine cine sint. Relaxeaza-te...", susura iar.

Muzica se ridica in intensitate. Inchise ochii si se destinse intre bratele fotoliului moale, catifelat. Puse receptorul in furca. "Asa... Deci ai inteles... Stiam eu..." Ca un virtej iscat de niciunde, concertul deveni plenar. Vedea fiecare arcus plimbindu-se pe strune, fiecare deget astupind sparturile de flueir, miinile alergind pe clapele pianului, tremuratul unui trup cuprins de febra. Undeva, deasupra scenei pe care se afla orchestra, buza falezei se apleca pina la pamint. Aproape de margine, primind vintul din fata, cu crinolina lipita de trupul tinar si pletele fluturind sub borul larg al palariei, cu ochii pe jumatate inchisi si buzele miscindu-se usor, sprijinita de umbrela inchisa, se afla solista. Dar nu cinta. Privea departe, in larg, catre vasul cu catargele impungind cerul acolo unde apa se transforma in albastru. "Te astept...", spunea. "Intoarce-te...", susura. "Nu ma parasi...", plingea.

Dar vraja se rupse. Simti din nou plasticul receptorului in palma transpirata. Tonul obsnuit, parca mai tare decit de obicei, il facu sa-l reaseze in furca. Respira adinc, tragind in piept cu putere mirosul de brad ce venise impreuna cu noaptea, incercind sa-si potoleasca bataile inimii. Ridica din nou receptorul si forma numarul cunoscut. Degetele tremurau, iar inima nu voia sa se lase convinsa.

Simti ca se linisteste doar dupa ce auzi vocea. Familiara, calda. Si putu sa articuleze, ca un strigat de departe...

© Robert David

Acordati o nota povestirii:
4 = slaba; 10 = excelenta

Adresa e-mail (necesara)	Nota:
	45678910

doriti sa fiti notificat cand apar noi povestiri?

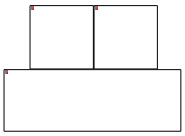

Copyright-ul © acestor povestiri apartine autorilor.
Website design si continut © Ivy&Co.
(online)